

Arrest

nr. 133 020 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 waarbij een verblijfsmachtiging wordt ingetrokken.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 september 1998 een asielaanvraag in onder een valse identiteit en verklaarde hierbij op 14 september 1998 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 2 december 1998 de beslissing waarbij verzoeksters asielaanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 9 oktober 2003 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij maakte hierbij opnieuw gebruik van een valse identiteit.

1.4. Op 22 februari 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om verzoekster tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 januari 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Verzoekster diende op 28 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot vestiging. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.7. Op 20 januari 2014 deelde verzoekster, via haar raadvrouw, een afschrift van haar paspoort mee waaruit haar echte identiteit bleek.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 maart 2014 de beslissing tot intrekking van verzoeksters verblijfs-machtiging. Deze beslissing, die verzoekster op 2 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Art 18§2 van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15 bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven.

Op 15.09.1998 diende de betrokkene een asielaanvraag in in België. Zij verklaarde van Irak te zijn, Christene te zijn en dat haar man, die weigerde om met de Koerden mee te strijden, vermoord werd. De asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 02.12.1998. Ze werd niet erkend op 08.06.2001 door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 08.06.01 omdat ze geen gehoor had gegeven aan de oproep om zich aan te melden voor een interview. Deze beslissing werd weer ingetrokken op 19.04.2002. Zij diende op 09.10.2003 een machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in overeenkomstig het toenmalige wetsartikel 9,3° van de wet van 15.12.1980. Deze machtiging was gesteund op de volgende elementen: de lange nog lopende asielprocedure, feit dat ze niet naar Irak kan terugkeren wegens de gevaarlijke situatie en integratie in de Belgische samenleving.

Deze regularisatieaanvraag werd goedgekeurd omwille van de lange, nog lopende asielprocedure op 22.02.2005.

Op 25.01.2007 weigert het CGVS de erkenning als vluchteling toe te staan. De betrokkene kreeg twee kinderen in België: [S.] werd geboren op 08.09.2005 en [Y.] op 15.05.2009. Ze werden beiden erkend door Dhr [A.R.], toen nog van Syrische nationaliteit maar heden, net zoals de kinderen, Belg.

Op 28.02.2008 diende zij een aanvraag tot machtiging vestiging in. Zij werd ingeschreven in het bevolkingsregister op 22.08.2008.

Op 20.01.2014 richtte de advocaat van de betrokkene een schrijven aan de DVZ waarin stond dat mevrouw met een verkeerde identiteit en nationaliteit werd ingeschreven in de Belgische registers: "Cliënte deed eertijds een asielaanvraag en gaf, gezien haar uiterst precarie situatie en geleid door de enorme angst en verkeerde informatie, verkeerde identiteitsgegevens door. Immers er werd haar duidelijk gemaakt dat zij moest stellen dat zij vanuit Irak gevlucht was naar België o[...]mdat zij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling. Er werd een Syrisch paspoort en een geboortakte voorgelegd waaruit blijkt dat haar werkelijke identiteit [T.D.] is [...], van Syrische nationaliteit. Dit paspoort werd later, op 27.02.2014, ook bij de gemeente voorgelegd. Ook werd ons door betrokkenes advocaat een kopie het proces verbaal van verhoor gevoegd aan PV met nummer AN.21 .LB.005724/2014 voorgelegd. Hierin werd mevrouw gehoord inzake aanmatiging van naam en valsheid in geschriften. Zij verklaarde dat ze in Duitsland een Turkse man had verlaten, maar dat zijn familie haar identiteitsdocumenten had afgenomen en dreigde haar naar Syrië terug te sturen. Ze kon als gescheiden vrouw niet naar Syrië terug, kwam naar België en nam een valse identiteit aan om aan deze Turkse familie te ontsnappen .

Het Syrisch paspoort bewijst dat de betrokkene met een valse identiteit, een valse nationaliteit en met een volledig vals asielrelaas een asielaanvraag heeft ingediend in België. Deze gegevens heeft zij niet verbeterd bij haar regularisatieaanvraag, wel integendeel heeft zij vast gehouden aan de valse nationaliteit, identiteit en het leugenachtig relaas. De betrokkene vroeg immers de regularisatie van haar verblijfsrecht aan omwille van haar lange nog lopende asielprocedure. De duur van haar asielprocedure was de reden waarom haar een verblijfsrecht werd toegekend. Het is duidelijk dat de betrokkene zelf de hand heeft gehad in de duur van haar asielprocedure door valse verklaringen af te leggen over zijn identiteit, nationaliteit en reden van vertrek. De vrees voor vervolging werd door de Belgische asielinstanties immers onderzocht ten overstaan van Irak zonder dat men weet had van de Syrische nationaliteit van mevrouw. De betrokkene had helemaal geen lange asielprocedure hoeven te doorlopen had zij van bij aanvang de waarheid verteld. Haar integratie, hoewel reëel, vloeit rechtsreeks voort uit haar leugenachtige verklaringen bij haar asielaanvraag. Het element dat ze niet kon terugkeren naar Irak was sowieso geen element dat mevrouw mocht aanhalen gezien ze niet naar Irak diende te gaan om een machtiging aan te vragen. Met andere woorden komen alle elementen aangehaald in de regularisatieaanvraag te vervallen in het licht van haar Syrisch paspoort. Het stopte niet bij de asiel- en regularisatieprocedure: ook de aanvraag tot machtiging vestiging heeft zij onder de valse identiteit en nationaliteit ingediend. De omstandigheden die we uit de verklaring tegenover de politie kunnen puren en die aangehaald werden door de advocaat rechtvaardigen de gepleegde fraude geenszins. De frauduleuze verklaringen bij de asiel- en regularisatieaanvraag waren duidelijk beslissend voor het verkrijgen van het verblijfsrecht in het Rijk. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken en dient de C kaart te worden ingehouden. Rekening houdend met haar gezinsleven wordt geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de redelijke termijneis.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"[...]

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur.

[...] Gelijkheidsbeginsel

Verzoekster vroeg in 1998 asiel aan.

Haar familie verklaarde oorspronkelijk afkomstig te zijn van Irak. Zij moest als minderjarige dit volgen.

Het is onder druk van haar eigen familie dat zij deze verklaring heeft afgelegd en dat zij met een leugen geconfronteerd werd waar zij zelf zeker niet gelukkig mee was.

De asielaanvraag werd alsnog afgewezen en verzoekster deed dan een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 ter (oud artikel) van de vreemdelingenwet d.d. 09.10.2003 teneinde een definitief verblijf te bekomen. Op 22.02.2005 werd haar regularisatieaanvraag toegestaan en werd zij gemachtigd tot tijdelijk verblijf.

Op 20.01.2014 contacteerde de raadsman van verzoekster DVZ om de gegevens van verzoekster aan te passen.

Op 27.03.2014 werd een negatieve beslissing genomen m.b.t. haar verblijfsrecht overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit'

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door cliënten die oorspronkelijk verklaard hadden/hebben uit een ander land afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Hier betreft het een minderjarige die haar ouders en familie moest volgen en zelf niet verantwoordelijk was voor de asielaanvraag en die nadien niet terug kon omwille ook van haar familie.

Mevrouw heeft dan ook gemotiveerd waarom zij niet anders kon.

Zie politieverslag en verklaring van haar advocaat.

Anderen in veel minder benarde omstandigheden hebben geen problemen gehad om de identiteitsgegevens aan te passen.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoekster, stelden afkomstig te zijn uit een ander land en een andere identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fouten gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een verblijf.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een verblijf en rechtzetting en de andere niet, integendeel zelfs. Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoekster haar verblijf wordt afgenomen.

Bovendien had men bij het nemen alle elementen in rekening moet brengen en tot een correcte afweging komen.

Waarom zij in deze toestand is verzeild, dat zij Syrische is en sowieso bescherming dient te krijgen dat zij samen is met een Syriër met wie zij twee kinderen heeft en die nu alle drie de Belgische nationaliteit hebben.

Waar is die afweging in de motivering terug te vinden???????

[...] Redelijkheidsbeginsel

Dvz stelt in haar beslissing dat verzoekster verblijf kreeg op basis van artikel 9.3 omwille van haar langdurige asielprocedure in België.

Verzoekster wenst op te merken dat de reden van de beslissing op geen enkele wijze gestaafd is.

Verzoekster is de mening toegedaan dat zij geregulariseerd werd op basis van het feit dat zij hier in België langdurig heeft verbleven en bijzonder goed geïntegreerd is.

Deze integratie wordt niet ontkend door verwerende partij, integendeel!

De (positieve) beslissing van dienst vreemdelingenzaken vermeldt immers totaal niet op welke gronden verzoekster geregulariseerd werd.

Dat er dan ook geen enkele wettelijke basis of objectieve elementen zijn om te stellen dat verzoekster enkel geregulariseerd is omwille van haar langdurige asielprocedure.

Bovendien stelt dvz dat indien verzoekster geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben haar asielprocedure sneller behandeld geweest zou zijn. Deze motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Dat weten we niet , ze is gevlucht uit Syrië en zou nu sowieso documenten krijgen moet dit dan ook niet meer in rekening gebracht worden bij het afwegen van de beslissing????

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijneis is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- ☐ *De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- ☐ *De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- ☐ *De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- ☐ *De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Haar asiel had onmiddellijk kunnen geweigerd worden, wat niet gebeurd is.

[...] Motiveringsplicht

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van de DVZ m.b.t. verzoekster haar aanvraag is een schending van het gelijkheidsbeginsel!

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit [...] het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom verwerende partij geen rekening houdt met ALLE elementen die zij aanhaalt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing om haar identiteitskaart af te nemen houdt geen rekening met de Belgische kinderen en partner, het recht op bescherming van haar privéleven artikel 8 van het EVRM, met de Syrische nationaliteit, het recht op bescherming, [a]rtikel 3 van het EVRM, met haar mogelijkheden van tewerkstelling en tewerkstelling in het verleden, met het feit dat ze zwanger is van haar derde kindje, met het feit dat ze als minderjarige haar familie is gevolgd enz....

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991: formele motiveringsverplichting.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

[...] zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Verzoekster kreeg een beslissing waaruit op geen enkele manier blijkt dat er enige afweging is gemaakt in het dossier van verzoekster.

Men heeft geen rekening gehouden met haar langdurig verblijf, haar blijf van integratie in België, het feit dat haar familie in België verblijft en de Belgische nationaliteit heeft en dat een eventuele terugkeer naar Syrië een schending zou uitmaken van art 8 en art 3 van het EVRM.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier en het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken.

Verzoekster wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden.

Het feit dat verzoekster reeds meer dan 16 jaar legaal in België verblijft, haar blijf van integratie, het feit dat zij tot op heden een blanco strafblad heeft, het feit dat zij samenwoont met haar Belgische partner en Belgische kinderen en het feit dat zij een onderkomen heeft in België wegen immers zwaarder door. Tijdens het nemen van de beslissing werd er geen rekening gehouden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster en werd er zonder enige afweging een negatieve beslissing genomen. Dat dit onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

De flagrante onzorgvuldigheid waarmee verwerende partij het dossier van verzoekster behandeld heeft, blijkt eveneens uit de vermelding als zou Kyriakos de geboorteplaats van verzoekster zijn.

Dit is flagrant onwaar!

Verzoekster is geboren in Kamishly. Kyriakos is de naam van haar vader.

Heeft men dit dossier wel bekeken?!

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier."

3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing – die pertinent en draagkrachtig zijn – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder legt de formele motiveringsplicht verweerder niet de verplichting op om, wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling een verblijfsmachtiging op bedrieglijke wijze heeft verkregen en deze verblijfsmachtiging daarom dient te worden ingetrokken, uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat deze vreemdeling al dan niet op een andere basis tot een verblijf kan worden toegelaten of gemachtigd.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft er te verblijven en/of deze status verliest als hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van het recht op verblijf of om de machtiging tot verblijf te bekomen, om de machtiging tot vestiging te bekomen of om de status van langdurig ingezetene te verwerven."

Het is niet betwist dat verzoekster bij haar binnenkomst in het Rijk een asielaanvraag indiende en hierbij verklaarde dat zij een Iraaks staatsburger was die ingevolge de problemen in Irak nood had aan een beschermingsstatus. Het staat evenmin ter discussie dat verzoekster vervolgens een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indiende waarbij zij erop wees dat een beslissing inzake haar

asielaanvraag op zich liet wachten en zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf kon indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post omwille van haar problemen in Irak. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster nu erkent dat zij niet afkomstig is uit Irak, doch een Syrisch staatsburger is die haar Turkse echtgenoot in Duitsland verliet. Verweerder kon dan ook besluiten dat verzoekster hem heeft misleid door bij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voor te houden dat zij een Iraaks staatsburger was die niet in de mogelijkheid was om naar haar land terug te keren om van daar een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoekster heeft door deze leugenachtige verklaring af te leggen immers bewerkstelligd dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf onterecht ontvankelijk werd verklaard. Daarenboven heeft verzoekster door te liegen inzake haar nood aan de vluchtelingenstatus een situatie gecreëerd die haar toeliet tijdelijk in België te verblijven en op die grond een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur te verwerven. Het staat derhalve vast dat verzoekster valse of misleidende informatie heeft gebruikt die van doorslaggevend belang geweest is om de machtiging tot verblijf en vervolgens de machtiging tot vestiging te verkrijgen.

Verzoekster betoogt dat verweerder evenwel met alle nuttige gegevens rekening dient te houden en wijst erop dat zij de Syrische nationaliteit heeft, dat haar huidige partner en haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben, dat zij een privé- en gezinsleven in België heeft, dat zij in België werkte en tewerkstellingskansen heeft, dat zij een blanco strafblad heeft en dat zij zwanger is. Voormelde gegevens doen evenwel geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat verzoekster initieel een verblijfsmachtiging verkreeg op een bedrieglijke basis en verhinderen verweerder ook niet om, in toepassing van artikel 18, § 2 van de Vreemdelingenwet, te beslissen dat zij niet langer in het Rijk mag verblijven op grond van een bedrieglijk verkregen verblijfsmachtiging. De Raad merkt in dit verband op dat de bestreden beslissing de mogelijkheden onverlet laat voor verzoekster om op een andere basis een verblijfsmachtiging aan te vragen of een recht op verblijf te laten gelden. Verweerder heeft deze mogelijkheid duidelijk in overweging genomen aangezien hij motiveerde dat hij, gelet op verzoeksters gezinsleven in het Rijk, niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster nog aangeeft dat zij als minderjarige haar familie heeft gevolgd kan de Raad enkel opmerken dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op meerderjarige leeftijd het Rijk binnenkwam en dat geen bewijs voorligt waaruit kan worden afgeleid dat zij bepaalde familieleden diende te volgen.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verzoekster stelt dat veel vreemdelingen een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en hierbij aangaven voorheen geen correcte gegevens te hebben verstrekt omtrent hun land van oorsprong en stelt dat deze personen hun verblijfsaanvraag wel werd ingewilligd. Zij gaat met deze uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat zij naliet bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf aan te geven dat zij bij het indienen van haar asielaanvraag leugenachtige verklaringen aflegde omtrent haar identiteit. Er blijkt bijgevolg niet dat de situatie van de personen waarnaar zij verwijst vergelijkbaar is met haar situatie. Aangezien verzoekster, zoals reeds gesteld, op meerderjarige leeftijd het Rijk binnenkwam en een asielaanvraag indiende kan zij ook niet voorhouden dat zij niet verantwoordelijk was voor de valse verklaringen omtrent haar identiteit die zij aflegde in het kader van deze aanvraag.

Door te duiden dat zij redenen had om haar ware identiteit te verhullen – verzoekster lichtte aan de politiediensten toe dat familieleden het feit dat zij scheidde van haar man niet konden accepteren en dreigden haar naar Syrië te sturen – toont zij ook niet aan dat verweerder het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Waar verzoekster nog verwijst naar een “stuk drie” kan enkel worden vastgesteld dat dit stuk niet gevoegd is bij haar verzoekschrift.

Er blijkt ook niet dat verweerder in gevallen waar een manifeste fraude wordt vastgesteld in regel niet overgaat tot het nemen van een beslissing waarbij het verblijf dat ingevolge deze fraude werd toegestaan wordt beëindigd.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. De Raad dient, met verwijzing naar de bespreking van het tweede onderdeel van het middel, nogmaals te benadrukken dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende via de burgemeester van haar verblijfplaats in België en dat een dergelijke aanvraag slechts mogelijk was indien zij aantoonde dat buitengewone omstandigheden haar verhinderden om deze aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekster stelde dat de situatie in Irak als een buitengewone omstandigheid diende te worden beschouwd, terwijl nu blijkt dat zij geen Iraaks staatsburger is, zodat vaststaat dat zij verweerder misleidde omtrent een gegeven dat betrekking heeft op de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Door te beweren dat niet blijkt omwille van welke precieze reden – ten gronde – zij uiteindelijk een verblijfsmachtiging verkreeg toont zij dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat leugenachtige verklaringen aan de basis lagen van de toekenning van een verblijfsmachtiging. Bovendien moet worden benadrukt dat verzoekster in haar aanvraag van 9 oktober 2003 enkel de duur van de behandeling van haar asielprocedure en de hieruit voortvloeiende integratie opgaf als redenen om tot een verblijf te worden gemachtigd zodat zij niet kan stellen dat er twijfel kan bestaan omtrent de gronden waarop zij *“geregulariseerd werd”*. Verweerders standpunt dat zij door een frauduleuze asielaanvraag in te dienen zelf de omstandigheden heeft gecreëerd om later tot een verblijf te worden gemachtigd is dan ook niet kennelijk onredelijk. Verzoeksters standpunt dat het niet vaststaat dat haar asielaanvraag sneller zou zijn behandeld indien zij geen bedrog had gepleegd doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Door te betogen dat zij indien zij heden een asielaanvraag zou indienen deze aanvraag hoe dan ook zal worden ingewilligd en zij verblijfsdocumenten zal krijgen toont zij evenmin aan dat de vaststelling dat zij in het verleden verblijfsdocumenten verwierf ingevolge bedrog kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.5. Verzoekster lijkt ook nog een schending van de redelijke termijnreis te willen aanvoeren. Nu de bestreden beslissing werd genomen kort nadat verweerder op de hoogte werd gesteld van het bedrog dat verzoekster pleegde kan evenwel geen schending van de redelijke termijnreis worden vastgesteld.

In zoverre verzoekster nog de bedoeling zou hebben om aan te geven dat niet binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen inzake haar asielaanvraag kan de Raad enkel opmerken dat deze kritiek in wezen geen betrekking heeft op de bestreden beslissing en dat op verweerder geen verplichting rust om vreemdelingen die een bedrieglijke asielaanvraag indienden tot een verblijf te machtigen.

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster wijst erop dat verweerder haar geboorteplaats niet correct heeft weergegeven in de bestreden beslissing. Dit gegeven – een louter materiële vergissing omtrent een niet determinerend gegeven – laat op zich echter niet toe te besluiten dat verweerder niet op een deugdelijke wijze heeft vastgesteld dat verzoekster op basis van valse verklaringen tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd. Uit een nota in het administratief dossier blijkt trouwens duidelijk dat verweerder een volledige en correcte analyse maakte van verzoeksters situatie en hierbij al de gegevens die nuttig waren voor het nemen van deze beslissing en de belangen van verzoekster in aanmerking nam.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt zonder meer dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding en rekening houdende met de gegevens die in voorliggende zaak dienstig zijn

tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.1.2.7. Het exposé van verzoekster laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van art 8 van het EVRM, van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Alhoewel uit de bestreden beslissing blijkt dat zij rekening hebben gehouden met het feit dat haar kinderen en partner de Belgische nationaliteit hebben, door haar geen bevel om het grondgebied over te maken, is verzoeker toch van mening dat verwerende partij art 8 van het EVRM schendt in haar bestreden beslissing.

De partner en twee kinderen van verzoekster, bezitten allen de Belgische nationaliteit.

Het gezinsleven van verzoekster dient gerespecteerd te worden, en zij dient samen met haar partner en kinderen, legaal, op het grondgebied te kunnen verblijven.

Dit recht wordt uitdrukkelijk vermeld[...] in art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verder zetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster haar verblijfsrecht is afgenomen, dat dit wel degelijk een hinderpaal vormt voor het verderzetten van haar gezinsleven! De partner en kinderen van verzoekster hebben de Belgische nationaliteit!

Dat de kinderen hier geboren zijn en nooit een andere omgeving hebben gekend als diegene waar ze nu in verblijven.

Dat duidelijk blijkt dat verzoekster een hecht en duurzaam gezinsleven onderhoudt met haar gezin!

Zij moet het recht krijgen om haar gezinsleven te kunnen verderzetten en onderhouden!

Verzoekster wenst het volgende op te merken m.b.t. de rechten van het kind:

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoeker hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft een recht op een relatie met beide ouders! Verzoekster heeft dan ook het recht op legaal verblijf omwille van het feit dat haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoeker het recht hebben een band met hun moeder te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

De kinderen van verzoekster bezitten nog steeds de Belgische nationaliteit, doch verzoekster haar verblijfsrecht werd afgenomen, zonder dat er voldoende rekening werd gehouden met het geheel van elementen.

Dat dit kennelijk onredelijk is, en DVZ erin faalt rekening te houden met de belangen van de kinderen!

Bovendien wordt dit element versterkt door het feit dat de kinderen van verzoeker in België geboren zijn, en hier opgegroeid zijn. Zij kennen enkel de Belgische samenleving!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoekster de opvoeding en het onderhoud van haar kinderen op zich neemt, en dat het afnemen van haar identiteitsstukken en daardoor het verlies van inkomen door het verlies van haar werk, de rechten van de kinderen zou schenden.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Alhoewel DVZ aanhaalt in haar bestreden beslissing dat verzoekster niet in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de rechten van het kind en de eerbiediging van art 8 van het EVRM."

3.2.2.1. De Raad kan slechts herhalen dat het feit dat verweerder besliste dat verzoekster niet langer het recht heeft om verder in het Rijk te verblijven op grond van een bedrieglijk verkregen verblijfs-machtiging niet impliceert dat zij niet de mogelijkheid heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen of een recht op verblijf te laten gelden op andere gronden. In deze omstandigheden kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging – laat staan een niet toegelaten inmenging – vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster. De bestreden beslissing – waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat, gelet op verzoeksters gezinsleven, geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd – laat voor verzoekster de mogelijkheid open om, weze het mits het respecteren van de wettelijke bepalingen ter zake, haar gezinsleven met haar partner en kinderen in België verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2. Aangezien de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering is kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die enkel van toepassing zijn *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.”*

3.2.2.3. Uit voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster wordt verplicht om gescheiden te leven van haar partner en kinderen en haar niet de mogelijkheid wordt ontzegd om in België tot een verblijf te worden toegelaten of gemachtigd, zodat verzoeksters betoog dat verweerder door haar te scheiden van haar kinderen of door haar te verhinderen haar verplichtingen ten aanzien van haar kinderen na te komen de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag schendt feitelijke grondslag mist. Voormelde artikelen zijn bovendien geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster tevens niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in haar derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat de situatie in Syrië alom gekend is. Dit wordt bevestigd door verschillende media. Uit de rapporten die u in de bijlage terug vindt, blijkt zeer duidelijk dat de situatie in Syrië onhoudbaar is.

De opstand in Syrië van 2011-2012 wordt gevormd door een gewapende opstand en protesten van zowel de democratische oppositie, achtergestelde soennieten en politieke islamisten onder de bevolking in Syrië. De protesten begonnen op 15 maart 2011. De opstand werd beïnvloed door de andere protesten en opstanden in de regio (Arabische Lente), en is tot nu toe ongekend voor het land. De betogers vroegen om politieke hervormingen, een einde aan de overheersing van de Baath-partij en meer burgerrechten, en het einde van de noodtoestand die al bestond sinds 1963. De opstand heeft allerlei vormen aangenomen, zoals marsen en hongerstakingen. Echter deze nam na de opstand van de eerste maanden ook een militair karakter aan waarna vanuit NAVO-lidstaat Turkije en vanuit Libanon soennitische legerdeserteurs samen met Syrische islamisten een gewapende strijd tegen het Syrische leger, de Syrische politie en president Assad begonnen. De regering van de Syrische president Bashar al-Assad zet hard in om de gewapende opstand neer te slaan en daarbij zijn naar schatting al meer dan drieduizend doden gevallen, onder wie zowel gewapende opstandelingen als burgers. Het buitenland veroordeelt het geweld in het land. Ondertussen wordt het leven van de burgers elke dag in gevaar gebracht. Verschillende organisaties melden van mensenrechtenschendingen.

Indien verzoekster terug wordt gestuurd naar haar land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Het Hof heeft artikel 2 (het recht op leven) en artikel 3 EVRM gewaardeerd als de meest fundamentele rechten die zijn vastgelegd in het EVRM. Het hoofdzakelijke doel van deze rechten is het waarborgen van de persoonlijke waardigheid en lichamelijke integriteit. Artikel 3 is een absoluut recht, er is geen uitzondering wanneer een handeling als bedoeld in artikel 3 is toegestaan.

De rechten die in het EVRM zijn neergeschreven zouden de burger bescherming moeten bieden tegen inbreuken. In de context van artikel 3 EVRM houdt dit zowel preventieve als beschermende waarborgen in.

Het verbod op foltering en een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is vastgelegd in artikel 3 van het Europese Verdrag inzake de Rechten van de Mens.

Om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Eens te meer daar in de bestreden beslissing hier geen enkele afweging over wordt gemaakt.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Dat alle personen vanuit Syrië een statuut krijgen van de overheid, omwille van het willekeurig geweld dat er heerst.

Dat verzoekster, meer dan ooit, nood heeft aan verblijf in België.

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Verzoekster leeft al meer dan 16 jaar legaal op het grondgebied! Bovendien verblijft zij al bijna haar volledige meerderjarigheid in België! Dat het dan ook onredelijk en onverantwoord is, om haar verblijfsrecht nu in te trekken!

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat zij steeds aan de voorwaarden tot verlenging van haar verblijfsrecht heeft voldaan!

Dat zij dus volledig aan de voorwaarden voldoet om op zijn minst over een tijdelijke verblijfstitel te beschikken!

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoekster aanhaalt en herhaalt in haar verzoekschrift!

Dat verzoekster dan ook meent dat haar bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel schendt. ”

3.3.2.1. In zoverre verzoekster opnieuw de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.3.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om naar Syrië terug te keren en haar niet verhindert om een beschermingsstatus aan te vragen indien zij meent dat de situatie in haar land van herkomst van die aard is dat zij bij een terugkeer naar dat land in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen.

Door haar theoretische toelichtingen en door uiteen te zetten dat zij van oordeel is dat de situatie in Syrië momenteel te gevaarlijk is om terug te keren toont verzoekster niet aan dat verweerder artikel 3 van het EVRM schond door louter te beslissen dat zij niet is gerechtigd in België te verblijven op grond van een verblijfsmachtiging die zij verwierf door valse verklaringen af te leggen omtrent haar identiteit.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK